

- 2) Artikel 2, lid 1, van richtlijn 2006/126 en de artikelen 21, 45, 49 en 56 VWEU moeten in die zin worden uitgelegd dat zij zich niet ertegen verzetten dat een lidstaat een sanctie oplegt aan een persoon die weliswaar voldoet aan de in die richtlijn gestelde eisen voor de afgifte van een rijbewijs, maar op zijn grondgebied een motorvoertuig bestuurt zonder te beschikken over een rijbewijs dat voldoet aan de eisen van het door deze richtlijn voorgeschreven rijbewijsmodel, en die, in afwachting van de afgifte van een dergelijk rijbewijs door een andere lidstaat, zijn in die andere lidstaat verworven rijbevoegdheid alleen kan bewijzen aan de hand van een door laatstgenoemde lidstaat afgegeven tijdelijk certificaat, mits die sanctie niet onevenredig is aan de ernst van de betrokken feiten. Het staat in dit verband aan de verwijzende rechterlijke instantie om in kader van haar beoordeling van de ernst van de door de betrokken persoon gepleegde inbreuk en van de zwaarte van de aan deze laatste op te leggen sanctie, als eventuele verzachtende omstandigheid in aanmerking te nemen dat de betrokken persoon in een andere lidstaat rijbevoegdheid heeft verkregen ten bewijze waarvan hem door die andere lidstaat een certificaat is afgegeven dat in beginsel vóór het verstrijken van de geldigheidsduur ervan op verzoek van de betrokken persoon zal worden ingeruild voor een rijbewijs dat voldoet aan de eisen van het door richtlijn 2006/126 voorgeschreven rijbewijsmodel. Deze rechterlijke instantie moet in de context van haar analyse ook onderzoeken, welk reëel gevaar voor de veiligheid van het wegverkeer de betrokken persoon op haar grondgebied oplevert.

⁽¹⁾ PB C 260 van 18.7.2016.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 25 oktober 2017 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgerichtshof — Oostenrijk) — Majid Shiri, tevens bekend onder de naam Madzhdi Shiri

(Zaak C-201/16) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Verordening (EU) nr. 604/2013 — Bepaling welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een derdelander bij een van de lidstaten wordt ingediend — Artikel 27 — Rechtsmiddelen — Omvang van de rechterlijke toetsing — Artikel 29 — Termijn voor overdracht — Geen uitvoering van de overdracht binnen de gestelde termijn — Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat — Overgang van de verantwoordelijkheid — Vereiste van een besluit van de verantwoordelijke lidstaat]

(2017/C 437/12)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Majid Shiri, tevens bekend onder de naam Madzhdi Shiri

in tegenwoordigheid van: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Dictum

- 1) Artikel 29, lid 2, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, moet in die zin worden uitgelegd dat indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de in artikel 29, leden 1 en 2, van deze verordening gestelde termijn van zes maanden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat op de verzoekende lidstaat, zonder dat vereist is dat de verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen.

- 2) Artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten in die zin worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, leden 1 en 2, van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken. Het recht dat krachtens een nationale regeling zoals die aan de orde in het hoofdgeding toekomt aan een dergelijke persoon om in het kader van een beroep tegen het overdrachtsbesluit omstandigheden aan te voeren die dateren van na de vaststelling ervan, voldoet aan deze verplichting om te voorzien in een doeltreffend en snel rechtsmiddel.

⁽¹⁾ PB C 260 van 18.7.2016.

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 26 oktober 2017 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Administrativen sad Sofia-grad — Bulgarije) — Balgarska energiyna borsa AD (BEB) / Komisia za energiyno i vodno regulirane (KEVR)

(Zaak C-347/16) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Artikelen 101 en 102 VWEU — Richtlijn 2009/72/EG — Artikelen 9, 10, 13 en 14 — Verordening (EG) nr. 714/2009 — Artikel 3 — Verordening (EU) nr. 1227/2011 — Artikel 2, punt 3 — Verordening (EU) 2015/1222 — Artikel 1, lid 3 — Certificering en aanwijzing van een onafhankelijke transmissiesysteembeheerder — Beperking van het aantal houders van een vergunning voor elektriciteitstransmissie op het nationale grondgebied]

(2017/C 437/13)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administrativen sad Sofia-grad

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Balgarska energiyna borsa AD (BEB)

Verwerende partij: Komisia za energiyno i vodno regulirane (KEVR)

Dictum

De artikelen 9, 10, 13 en 14 van richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/54/EG, artikel 3 van verordening (EG) nr. 714/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang tot het net voor grensoverschrijdende handel in elektriciteit en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1228/2003, artikel 2, punt 3, van verordening (EU) nr. 1227/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende de integriteit en transparantie van de groothandelsmarkt voor energie, gelezen in samenhang met overweging 3 van deze verordening, en artikel 1, lid 3, van verordening (EU) 2015/1222 van de Commissie van 24 juli 2015 tot vaststelling van richtsnoeren betreffende capaciteitstoeiwijzing en congestiebeheer verzetten zich in omstandigheden als die van het hoofdgeding niet tegen een nationale wettelijke regeling waarbij het aantal houders van een vergunning voor elektriciteitstransmissie op een bepaald grondgebied wordt beperkt.

⁽¹⁾ PB C 326 van 5.9.2016.